

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.380 van 14 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2009 waarbij de afgifte van een visum lang verblijf geweigerd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERMEULEN, die loco advocaat L. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1 Verzoeker diende op 23 april 2008 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te X (Verenigde Arabische Emiraten) een visumaanvraag in om tot voorlopig verblijf te worden gemachtigd onder een visum type D. Verzoeker was in het bezit van een arbeids-kaart type B met een geldigheidsduur van 1 maart 2008 tot 28 februari 2009.

1.2. Het visum werd toegezegd bij beslissing van 15 mei 2008 voor de duur van de arbeidskaart plus één maand. Er werd tevens bepaald dat de machtiging tot voorlopig verblijf verlengd kon worden op voorwaarde van het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart.

1.3. Op 31 december 2008 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D. Verzoeker legde hierbij opnieuw de in punt 1.1. bedoelde arbeidskaart voor.

1.4. Op 13 januari 2009 weigerde de gemachtigde van de minister de afgifte van het visum type D. Deze beslissing werd betekend op 14 januari 2009.

Dit vormt thans de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De arbeidskaart van betrokkene is minder dan drie maanden geldig (tot 28/02/2009), op basis hiervan kan hij geen lang verblijf bekomen. Bovendien heeft hij op basis van dezelfde arbeidskaart reeds een visum type D bekomen. Betrokkene kan een nieuwe aanvraag doen op basis van een nieuwe arbeidskaart B. Wettelijke referenties: art.9 en 13 van de wet van 15/12/1980).”

2.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40 en 47 van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Verzoeker betoogt dat deze artikelen stellen dat de kennisgeving door de centrale diensten in het Nederlands of in het Frans kan gebeuren. Verzoeker vervolgt: *“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken een betekening geeft in het Frans maar de motivering in het Nederlands is schendt zij bijgevolg bovenstaande artikelen. Bovendien is dit een procedurele fout. De motivatie van de beslissing is belangrijk vermits indien de beslissing niet gemotiveerd is de beslissing geen enkele waarde meer heeft. Bijgevolg heeft de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele waarde en is de beslissing nietig.”*

2.3. Verweerder stelt het volgende in zijn nota met opmerkingen: *“De door de FOD in het Nederlands gegeven beslissing, in antwoord op een in het Engels gestelde aanvraag, kon eveneens in het Frans worden gesteld. De federale overheid kan zich zowel bedienen van het Nederlands, het Frans als het Duits, zijnde de drie landstalen. De kennisgeving in één der landstalen, in casu het Frans, behoort evenzeer tot de mogelijkheden, voor zoveel als één der landstalen worden aangewend.”*

2.4. Artikel 40 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken (hierna: SWT) luidt als volgt: *“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek. De berichten en mededelingen die de centrale diensten rechtstreeks aan het publiek richten worden in het Nederlands en in het Frans gesteld. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij zelf ter beschikking stellen van het publiek. (De berichten en mededelingen die ze rechtstreeks aan het publiek richten, worden in het Duits aan het Duitssprekende publiek ter beschikking gesteld.) In het Duits gestelde formulieren worden, zo nodig, ter beschikking gesteld van het Duitssprekend publiek.”*

2.5. De bestreden beslissing betreft geen bericht of mededeling zoals bedoeld in artikel 40 SWT. Verzoeker kan zich hierop derhalve niet op dienstige wijze beroepen.

2.6. Artikel 47 SWT luidt als volgt:

*“§ 1. Ter behandeling in binnendienst van de in België gelocaliseerde of localiseerbare zaken, zomede voor de verslagen die zij dienaangaande richten aan de centrale diensten, zijn de buitenlandse diensten onderworpen aan dezelfde regeling als die centrale diensten. In de andere gevallen gebruikt de behandelende ambtenaar de taal van de rol waartoe hij behoort.
§ 2. De berichten, mededelingen en formulieren bestemd voor het Belgisch publiek, stellen bovenvernoemde diensten in het Nederlands en in het Frans en, zo daartoe aanleiding bestaat, ook in het Duits.
§ 3. Met de Belgische particulieren corresponderen zij in de taal waarvan deze zich hebben bediend.*

§ 4. Zij stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen bestemd voor Belgische onderdanen in de taal waarvan deze het gebruik vragen.

§ 5. De buitenlandse diensten worden zo georganiseerd dat aan voorgaande bepalingen kan voldaan worden en dat het Belgisch publiek zonder enige moeite in het Nederlands of in het Frans kan te woord gestaan worden.

De betrekkingen, die voor de gezamenlijke buitenlandse diensten aangewezen zijn, worden op alle trappen van de hiërarchie, in gelijke mate verdeeld over de Nederlandse en Franse taalrollen. De titularissen van die betrekkingen moeten voor een examencommissie, samengesteld door de Vaste Wervingssecretaris, het bewijs leveren dat zij een aan hun functie aangepaste kennis van de tweede taal - het Frans of het Nederlands - bezitten. Lid 2 wordt trapsgewijze toegepast zodanig dat het volledig uitwerking heeft vijf jaar na 1 september 1963”.

2.7. Verzoeker kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 47 SWT. Verzoeker is geen Belgische particulier en behoort evenmin tot het Belgisch publiek. Voorts werd de bestreden beslissing getroffen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de Belgische diplomatieke post.

2.8. Het kan niet betwist worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken die de bestreden beslissing getroffen heeft, een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. Schoolvoorbeelden van centrale diensten zijn de ministeries als dusdanig (cf. V.C.T., nr. 133 van 26 november 1964, geciteerd in “Taalgebruik in bestuurszaken”, auteur(s): T. De Pelsmaecker, L. Deridder, F. Judo, J. Proot, F. Vandendriessche, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, 2004,p.39).

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn visumaanvraag heeft ingediend aan de hand van een Engelstalig formulier. Het kan niet betwist worden dat het Engels geen landstaal is.

2.10. Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van deze visumaanvraag. In deze dient verwezen te worden naar artikel 39 van de SWT. Luidens deze bepaling gedragen de centrale diensten zich in hun binnendiensten naar de taalregeling zoals voorzien in artikel 17, §1 van de Taalwet in Bestuurszaken, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3° van genoemde bepaling.

Artikel 17, §1 van de SWT luidt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

2.11. Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in een van de taalgebieden van België (cf. RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de SWT, waarbij de minister het volgende verklaarde: *“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie «affaire localisée ou localisable» est empruntée à l'arrêté royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite : on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région détermine (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968).”*

Indien de zaak niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in een van de taalgebieden van België, dient dus te worden teruggevallen op artikel 17, §1, B van de SWT. Onderhavig geschil betreft geen ambtenaar van een dienst. Een vreemdeling die een visumaanvraag indient in het buitenland kan niet beschouwd worden als de in artikel 17, §1, B van de SWT, 2° bedoelde particulier. Bovendien werd in deze de visumaanvraag ingediend in het Engels, wat geen landstaal is. In deze dient derhalve het in artikel 17, §1, B van de SWT, 3° bedoelde criterium toegepast te worden, namelijk de taal van de taalrol van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen (cf. *“Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut». Voir (Doc. parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p. 32, in Pasin., 1963, p. 968) en « la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère » (Doc.parl., Sén., sess.ord.1962-1963, n°304, p.21), » c'est- à- dire « en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique » (C.E., 12 novembre 1968, n° 13.208)”, geciteerd in GOSSELIN F., « L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966 », Kluwer, 2003, p. 190).*

2.12. Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoeker blijkens het administratief dossier opgedragen was aan een ambtenaar (R. D.) die in de zaak van verzoeker finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing ondertekent en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de betreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

2.13. Het feit dat de betrokken Belgische diplomatieke post de bestreden beslissing in het Frans betekent, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing die in het Nederlands opgesteld is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.14. In een tweede middel werpt verzoeker het volgende op: *“Tevens werd het recht om België binnen te komen om zijn werk te verrichten geschonden. Verzoeker heeft nog steeds een geldige arbeidskaart en mag nog steeds werken in België. Momenteel heeft verzoeker de verlenging van zijn arbeidskaart aangevraagd omdat hij werkzaam zal blijven als juridisch adviseur en manager te Brussel voor A.A. Echter is hij nog niet in het bezit van een nieuwe arbeidskaart. Bijgevolg is het weigeren van een visum onaanvaardbaar en niet gegrond.”*

2.15. De Raad stelt vast dat het bovengestelde slechts een feitelijk betoog betreft. Verzoekende partij mag het niet aan de Raad overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren (zie ondermeer: RvS 27 september 2000, nr. 89.825; RvS 17 juli 2002, nr. 109.436; RvS 29 januari 2003, nr. 115.172). De Raad is van oordeel dat de aangehaalde uiteenzetting niet als een middel kan worden aanzien.

2.16. In zijn repliekmemorie werpt verzoeker nog de schending van artikel 8 EVRM op. Verzoeker betoogt dat zijn recht op privéleven wordt geschonden *“doordat het visum type D erin bepaalde dat verzoekende partij werd verondersteld om op het grondgebied te verblijven voor de duur van de machtiging.”* Verzoeker vervolgt: *“Verzoekende partij heeft het recht om gedurende de periode dat hij in België werkzaam was zijn gezin en familie te bezoeken die wonen in de U.A.E. te Dubai. De inmenging van de overheid door te stellen dat verzoekende partij slechts één keer het land mag binnenkomen is een inbreuk op het privé-leven in de zin dat de inmenging door de overheid niet noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg is het tweede middel van verzoekende partij gegrond in die zin dat verzoekende partij het recht heeft om België terug binnen te komen en om terug zijn taak als juridisch adviseur op te nemen bij A.A. te Brussel.”*

2.17. Het inleidend verzoekschrift moet de verwerende partij genoegzaam informeren over de aangevoerde grieven, opdat zij er zich naar behoren tegen kan verdedigen en de rechtstrijd een fair verloop kan hebben. Dit is niet het geval wanneer bij wijze van herkwalificatie van het middel allerlei nieuwe grieven worden aangebracht in de repliekmemorie. Het vormt een schending van de rechten van de verdediging van verweerder indien een verzoeker toegelaten wordt om in de repliekmemorie een nieuw middel en een nieuwe argumentatie op te werpen, wanneer hij reeds geruime tijd kennis kon hebben van alle gegevens ter adstructie van het middel. Verzoeker tracht hiermee tevergeefs de onontvankelijkheid van zijn tweede middel recht te zetten. Verzoeker kon het aangevoerde middel en de argumentatie, zoals uiteengezet in zijn repliekmemorie, reeds uiteenzetten in het inleidend verzoekschrift. Ten overvloede, de bestreden beslissing strekt er geenzins toe afbreuk te doen aan verzoekers privéleven dat hij zelf in de Verenigde Arabische Emiraten situeert.

2.18. Het tweede middel is voor zover het al ontvankelijk zou zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.